

узагальнень, що в галузі безпекового середовища України основними пріоритетами повинні бути: забезпечення подальшого існування України як суверенної незалежної держави, зміцнення демократичних інституцій, що в свою чергу приведе до зростання ролі фундаментальних цінностей, що забезпечують добробут, безпеку, соціокультурний прогрес, зміцнення засад громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Ліпкан В.А. Теорія національної безпеки : підруч. Київ : КНТ, 2009. 631 с.
2. Національна безпека: світоглядні та теоретико-методологічні засади : монографія / за заг. ред. О.П. Дзьобаня. – Харків : Право, 2021. – 776 с.
3. Блистів Т.І., Колесник В.Т., Пригунов П.Я., Карпова К.В. Концептуальні підходи до визначення методологічної функції законодавчого забезпечення національної безпеки України. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право*. 2015. № 4 (81). С. 13–26.

*Самофалов Леонід Прохорович,
доцент кафедри теорії та історії
держави і права, конституційного права
Пенітенціарної академії України,
кандидат юридичних наук, доцент*

ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ КОПЕЙЧИКОВ – У МОЇЙ ПАМ'ЯТІ

У людському житті і, взагалі у світі такі поняття як Бог, доля, випадок тісно пов'язані між собою. Підстави, які дають мені право так стверджувати пов'язані з моїм життям, зокрема із знайомством з Володимиром Володимировичем Копейчиковим, постійним спілкуванням як на науковій ниві так і різних життєвих ситуаціях, аж до останніх днів його життя.

А все почалось з того, що працюючи в управлінні карного розшуку МВС Української РСР яось у службових справах довелось зайти в КВШ МВС СРСР де я зустрів колишнього заступника начальника курсу Ю.С. Меренкова. Під час нашої розмови він сказав, що про мене запитував Ю.І. Римаренко, чому я не поступаю в ад'юнктуру. До речі, вищу школу я закінчив на відмінно, отримав диплом з відзнакою, а у процесі навчання займався науковою роботою, особливо в галузі оперативно-розшукової діяльності. Подумавши трохи, вирішив поступати в ад'юнктуру. Але заступник міністра

В.В. Дурдинець і заступник УКР Е.В. Фере не дали на це дозвіл. А вже на наступний рік, знаючи хто може підписати рапорт на навчання, я отримав такий дозвіл хоч і було багато перепон. Готуючись до вступу в ад'юнктуру я поспілкувався з керівниками кафедри ОРД, кримінального права, загальноююридичних дисциплін які дали мені зрозуміти, що дорога для мене на ці кафедри закрита. Тоді Юрій Іванович порекомендував звернутись на кафедру криміналістики до В.П. Бахіна який підтримав моє бажання.

Підготувавши реферат і здавши три екзамени на «відмінно» я набрав максимально двадцять балів. Але коли на засіданні мандатної комісії всі претенденти пройшли етап зарахування, а мене на співбесіду не викликали по причині відмови кафедри криміналістики на яку потрібно було взяти трьох «блатних» ад'юнктів, а я був четвертий. Після цього мене викликали Ю.І. Римаренко і Р.А. Калюжний і запропонували піти на кафедру загально-юридичних дисциплін, хоч раніше мені там було відмовлено. При цьому Юрій Іванович сказав, що науковим керівником буде в мене В.В. Копейчиков і додав, чи знаю я його. Я чесно відповів, що не знаю.

І ось на першій зустрічі ми з Володимиром Володимировичем обговорили мої завдання, зокрема, це вибір теми, моє бачення підготовки статей, збору у майбутньому матеріалів для підготовки дисертації. Та коли вже була вибрана тема дослідження, затверджена кафедрою, виникло питання на Вченій Раді КВШ де ряд її членів були проти такої теми. А тема мала назву «Роль процесуальної форми в реалізації конституційних прав громадян у їх відносинах з міліцією». І тут знову на мій захист стали Ю.І. Римаренко та В.В. Копейчиков, які сказали, що не треба заважати дисертанту, хай працює. Безумовно, дані вчені мали заслужений авторитет і з ними важко було не погодитись. Після цього наше спілкування з Володимиром Володимировичем стало постійним, я часто бував у нього вдома де познайомився з видатними вченими М.І. Козюброю, В.Ф. Сіренко, М.В. Цвіком, М.З. Орзіхом і багатьма іншими. На цих зустрічах проходили відповідні дискусії присвячені науковим і практичним проблемам законотворення.

Шафи у Володимира Володимировича були заповненні різними рукописами, рідкими науковими виданнями з різних галузей права і законодавства.

Його наукові інтереси пов'язані з питаннями правової держави, реформуванням політичної системи суспільства, виборчої системи, самоврядування, демократичних основ суспільства і законотворення реалізації прав і свобод громадян та ін. На цій ниві Володимир Володимирович підтримував зв'язки з багатьма вченими колишнього Радянського Союзу, а після розпаду, незалежних держав, наприклад, з М. Матузовим, В. Нерсесянцем, М. Малєїним, М. Вітруком та ін.

Не зайвим буде сказати про такі риси Володимира Володимировича як порядність, гуманізм, милосердя і, у той же час, вимогливість і чесність. Щоб підкреслити це, можна навести багато прикладів. Так під час прийому державних іспитів з теорії держави і права один слухач поважного віку не міг відповісти на жодне з питань. І виникла проблема оцінки його знань. Треба

було ставити «двійку». Але Володимир Володимирович каже, давайте будемо милосердними, як він приїде до дому, йому буде соромно перед дітьми, друзями, на роботі. Комісія підтримала цю думку, виставивши оцінку «задовільно».

Можемо і далі продовжувати ці тези, та на все є своя межа. Пам'ять про Копейчикова Володимира Володимировича живе і буде жити в його учнях, книжках, підручниках, у пам'яті юридичної спільноти.

*Тарахонич Тетяна Іванівна,
старший науковий співробітник
Інституту держави і права
імені В.М. Корецького НАН України,
кандидатка юридичних наук,
старший науковий співробітник*

ПРАВОТВОРЧА ДІЯЛЬНІСТЬ: ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ

Важливе місце в процесі пізнання належить правотворчій діяльності. Створення логічно виваженої, перевіреної часом моделі правотворчої діяльності є важливим завданням не лише законотворців, практиків, а і наукової спільноти. Саме вчені, які формують правову доктрину покликані підійти від застарілих моделей та стереотипів, сформувавши цілісну концепцію правотворчої діяльності враховуючи закономірності суспільного розвитку.

З огляду на зазначене, звернемо увагу на правотворчу діяльність з точки зору правової доктрини. У сучасній науковій літературі правотворчу діяльність слід розглядати з різних сторін, а саме як: правову категорію, об'єктивно обумовлене правове явище, різновид юридичної діяльності.

Насамперед необхідно звернути увагу на її розуміння як правової категорії, виокремивши її особливості, а саме: «вона є переважно діяльністю держави, має організаційну спрямованість, відображається в утворенні нормативно-правових актів, що містять нові норми права чи скасовують, змінюють існуючі, детально регламентується правовими нормами»[1, с. 190].

Виокремивши особливості правотворчості, слід констатувати, що правотворчість – «це офіційна, регламентована, результативна діяльність уповноважених суб'єктів, що має поетапний характер, змістом якої є встановлення, зміна чи припинення дії правових норм [2, с. 155]».

Аналізуючи правотворчість як правове явище, слід зазначити, що воно займає самостійне місце та виконує лише йому притаманну роль в системі явищ правової дійсності та обумовлене закономірностями та тенденціями